

Preken 31. mars 2013

Påskedag

Kapellan Elisabeth Lund

Dette hellige evangelium står skrevet i evangeliet etter Johannes i det 20. kapittel:

Tidlig om morgenen den første dagen i uken,

mens det ennå er mørkt,

kommer Maria Magdalena til graven.

Da ser hun at steinen foran graven er tatt bort.

Hun løper av sted og kommer til Simon Peter og den andre disippelen, han som Jesus hadde kjær, og hun sier: «De har tatt Herren bort fra graven, og vi vet ikke hvor de har lagt ham.»

Da dro Peter og den andre disippelen ut og kom til graven.

De løp sammen, men den andre disippelen løp fortere enn Peter og kom først.

Han bøyde seg fram og så linklærne ligge der,

men gikk ikke inn i graven.

Simon Peter kom nå etter, og han gikk inn. Han så linklærne som lå der, og tørkleet som Jesus hadde hatt over hodet. Det lå ikke sammen med linklærne, men sammenrullet på et sted for seg selv.

Da gikk den andre disippelen også inn, han som var kommet først til graven.

Han så og trodde.

Fram til da hadde de ikke forstått det Skriften sier,

at han måtte stå opp fra de døde.

Disiplene gikk så hjem.

Slik lyder Herrens ord.

En tom grav.

Det er det eneste.

Maria Magdalena er den første som får se det.

Den store steinen som er rullet til side, og det gapende, mørke hullet. Tomheten.

Hun løper til Peter og den disippelen Jesus hadde kjær. Altså til Peter og Johannes.

Maria løper. Beina har knapt kontakt med bakken. Forstanden har knapt kontakt med virkeligheten.

Anpusten forteller Maria om gravrøveri, og redde og fortvila løper disiplene til grava.

Den ene fortere enn den andre.

Peter går inn i mørket og sjekker. Han ser linkledet og tomheten.

Johannes kommer etter. Han ser og tror.

Tomheten i mørket vitner om noe.

Døden har tapt. Mørket er tomt.

Går det an å forstå sånt? Det er noe som snur opp ned på alt, for er det noe som er sikkert så er det at ingen kan bli levende igjen etter å ha ligget tre dager i en grav. Det vet vi.

De to disiplene løper til graven fulle av sorg og fortvilelse.

Så blir noe forandra. Det de ser gjør dem stille.

Noe begynner å røre seg. Sakte.

Disiplene gikk hjem.

En tom grav som får noe til å røre seg i disiplene.

De trodde de visste hvordan døden var, men nå er graven tom.

Det begynner så stille, så lite.

Og så blir påskedagen starten på et rykte som sprer seg: Døden har mista grepet.

Vi har et gammelt påskesymbol i kirken, som blir altfor lite brukt. Dere som var her på Maria budskapsdag hørte at jeg snakka litt om det. Og 4-åringene hadde da pynta kirken med det. Sommerfugler. Et symbol som vi også kan finne på gamle gravstener. Det forteller om overgangen fra det gamle til det nye livet.

Det begynner med et egg, så kryper det ut en larve som etterhvert bygger et nytt skall rundt seg og ligger i en puppe som ser helt død ut i flere dager. Der inne skjer det en forvandling med larven, og en dag kommer en vakker sommerfugl ut.

Et unikt, fargerikt og flygende vesen.

Det minner oss om det som skjer med Jesus i påska, om veien inn i døden, i mørket, og veien ut i lyset til et nytt liv.

Og det som skjer med sommerfuglen minner oss om hvordan livet er.

Hvor er du? Holder du på å bygge deg inn i et skall? Bor du i mørket, eller er du på vei ut?

Har du kommet ut, og står og tørker vingene, eller flyr du?

Man kan ikke tvinge prosessen fram. Ingen vet nøyaktig hva som skjer inni en sommerfuglpuppe, for hvis man prøver å åpne den før tiden, dør sommerfuglen.

Prosesen i mørket må ta den tiden den tar.

Vi tror på en Gud som var tre dager i graven, i døden, og forvandlet alt.

Vi har en Gud som er levende tilstede i mørket, og som skaper forvandling så vi kan krype ut av mørket. Leve som lysets barn.

En forvandlingsprosess krever varme og kjærlighet. Den krever en tilstedeværende Gud.

Wilfrid Stinissen har sagt:

"Hvis himmelens salighet er å se Gud, er saligheten her på jorden å la Gud se på oss."

For meg har det blitt en nøkkel til å la meg elske. Å hvile under Guds blikk, la hans ansikt lyse over meg. Og la hans kjærlighet til meg trenge igjennom.

"Hvis himmelens salighet er å se Gud, er saligheten her på jorden å la Gud se på oss."

Har du en erfaring av at noen som liker deg, elsker deg, er forelska i deg, ser på deg?

Noen som ser på deg med øyne som aksepterer, som beundrer, som vil deg det aller beste?

Eller har du en lengsel etter det?

Da vet du litt om hvordan Gud ser på deg.

Og Gud er tilstedeværende for deg. Han ser på oss med en varme som kan skape forvandling.

Disiplene fant en tom grav som betyr at Jesus er tilstede i livene våre nå.

I våre liv nå.

Denne uka hadde Christine Koht skrevet noe klokt på sin faste plass i A-magasinet. Hun skrev om alle de gode tipsene hun hadde lest og lært, og prøvd å leve etter, for å få et bedre liv:

Tenk positivt, pust riktig, bli din egen beste venn. Hun skrev om at hun hadde en hel hylle med bøker om sånne ting.

Men i det siste hadde hun heller gått over til et gammelt, velbrukt og utrolig enkelt tips:

Hun snakker med Gud. Mange ganger om dagen. Og det virker.

Hun er ikke alene om å ha den erfaringen.

Det er ikke sånn at vi klarer å gjøre alle de lure og riktige tingene selv om vi lever med Gud, men vi er aldri alene.

Jesus er oppstanden. Gud er virkelig tilstede i livene våre. Han har vunnet over døden.

Påske handler om at vi har en Gud som elsker oss så høyt at han gikk i døden for vår skyld.

Påske handler om at vi har en Gud som elsker oss, og som har bevist at kjærligheten er sterkere enn døden.

Påske handler om kjærlighet. Både om den kjærligheten som gjør vondt og om den kjærligheten som er god.

Det er både frykt og stor glede. Og i dag, på påskedag, feirer vi at livet har vunnet over døden. At kjærligheten er sterkere enn døden.

Jeg leste en gang et intervju med en av Danmarks mest folkekjære prester. Han heter Johannes Møllehave. Han er en gammel og klok mann, og i det intervjuet jeg leste snakket han om det å miste en man er glad i. Han hadde mistet kona si Herdis, og journalisten var med ham på kirkegården der hun er begravet.

Gitte som intervjuet ham spurte blant annet:

”Hva er viktig for oss i møte med døden?”

Og den gamle presten svarte: ”Det handler om å følge etter Jesus og gå mot døden”.

”Hva betyr det?” spurte Gitte, og Johannes svarte:

”Slik døden er kald, la oss øve på å vise varme. Slik døden er taus, la oss øve oss på å samtale med hverandre. Slik døden er stiv, la oss øve oss på å være myke, og slik døden er følelsesløs, la oss øve oss på å vise følelser.”

Gitte måtte gå bak et tre et øyeblikk, litt overveldet av sine egne følelser, og så hørte hun at Johannes ropte etter henne:

”Og husk at det haster Gitte. Det haster å vise de følelsene og det haster med de gode ordene”.
Følge etter Jesus.

En tom grav.

Det er det eneste som møter Maria, Peter og Johannes i dagens pretekst. Men vi vet at ikke lenge etterpå fikk de møte den oppstandne, og påskedagen åpner seg og blir en kraft som har snudd livet på hodet.

En sommerfugllarves forvandling innkapslet i en hard puppe, en vei fra døden til livet.

Fra mørket til lyset.

Jeg vil lese et vers av Tore Thomassen:

Fly sommerfugl, fly. La vinden få føre deg dit den vil. Se det er morgengry.

Bre ut dine vinger og fly. Du er født til å fly dine vinger er sterke, de bærer deg høyere dag etter dag. Din kropp har et segl med oppstandelsens merke, seierens tegn fra et dødelig slag. Du er født til å fly, la din frihet få skinne til andre som ennå er sperret inne.

Fly sommerfugl, fly. La vinden få føre deg dit den vil. Se det er morgengry.

Ære være Gud i det høye! Amen

